

MURAKAMI RYŪ

Hituri celebre
din epoca Showa

Traducere din limba japoneză
și note de Andreea Avram

POLIROM
2024

Toate cele patru Midori erau de acord că unui bărbat de soiul ăsta îi șade mai bine mort. După masă, s-au îndreptat spre terenurile de tenis.

II

Au mers pe tandemuri, pe un drum neasfaltat, până la terenuri, iar acolo, din biroul construit pe modelul cabanelor din lemn, au închiriat rachete și mingi de la un tânăr plin de coșuri care le-a și îndrumat spre Terenul B, unde ele s-au împărțit în două echipe, pentru un meci la dublu. Nici una dintre ele nu mai jucase până atunci, așa că mingile nimereau rareori în teren și nimic din ce făceau ele acolo nu semăna cu un set complet, dar ele se simțeau tare bine, chicotind la fel de vioi precum grupurile mai tinere de jucători din terenurile cealalte. Rezervaseră terenul pentru două ore, dar după o singură oră de tenis în stilul lor, în care toate patru săreau în sus și-n jos și scoteau chiote de bucurie de fiecare dată când cineva reușea să lovească mingea, se săturaseră și se așezaseră pe băncuțe, bând sucuri energizante și flecărind vesele. Nici una nu transpirase nici măcar un pic, dar reușiseră să-și împlinească visul de a juca tenis pe marginea lacului, așa că erau încântate. Midori Tomiyama se uită în sus, la Muntele Fuji care se înălța în fața lor și spuse: „Acum că mă gândesc la asta...”

— Obişnuiam să vin aici când eram mică, nu la terenurile de tenis, ci pe Lacul Yamanaka. Mă întreb de ce nu mi-am mai amintit de asta atâta vreme. Tatăl meu lucra la o bancă, iar banca avea o cabană la care puteau veni angajații

în vacanță. Uitându-mă acum la Muntele Fuji, aş spune că era undeva pe partea cealaltă a lacului, adică dacă ocoleşti lacul cam pe jumătate, în direcția aia, cam pe acolo ar fi fost. Am impresia că mergeam acolo în fiecare vară, dar, cum tata era un simplu angajat, nu putea obține o vacanță prea lungă, așa că nu stăteam niciodată mai mult de trei zile la rând, ba, mai mult, îmi amintesc chiar și excursii în care am stat doar câte o noapte. În orice caz, am mers acolo de foarte multe ori. Oare ce vârstă să fi avut pe-atunci? Clasa a doua, poate? Ştiu că mă ducea tata pe umeri, deci eram foarte micuță – pesemne clasa întâi sau a doua. Cabana nu era cine ştie ce, nu avea decât o sufragerie și vreo trei sau patru camere la etaj, aliniat, cu paturi suprapuse, dar se afla pe un deal ușor înclinat, iar în grădină avea un grătar, unul simplu, făcut din cărămizi, cu un fel de acoperiș metalic, greu, deasupra și îmi amintesc că ultima mâncare gătită acolo era întotdeauna *yaki-soba*¹, deși prăjeam tot felul de chestii, fripturi, cartofi, hamburgeri, creveți congelați, iar adulții beau bere, copiii beau Bireley's și, întotdeauna, înainte să mergem la culcare, aveam jocuri de artificii. De obicei, tata lua concediu imediat după sărbătorile de Obon, deci cam în aceeași perioadă ca acum; și totuși, nu-i ciudat că mi-am amintit asta abia acum? Aveam la un moment dat niște artificii numite Fântâna Curcubeului, pentru că scoteau niște jeturi colorate care durau o grămadă de timp, dar fitilul era prost și nu voia să se aprindă. Întotdeauna începeam cu pocnitorile miciute, și apoi treceam la artificii din ce în ce mai mari, iar asta care nu se aprindea era cea pe care o păstrasem ultima, așa că m-a întristat teribil și

---

1. Literal, „tăiței prăjiți“.

începusem să și plâng, iar tata a venit la mine și m-a întrebat „Ce-ai pățit?“, iar eu am arătat numai spre fitilul prost și exact când s-a aplecat tata să-l ia de-acolo, s-a aprins nenorocirea aia. A reușit să-și acopere chipul cu mâna stângă, dar și-a ars rău mâna dreaptă. Și știți, artificiile sunt fierbinți rău, mai fierbinți ca focul, iar mâna tatălui meu se albise cu totul, dar el nu vroia să-mi fac griji, așa că, deși își mușca buza ca să nu țipe, tot mai încerca să zâmbească. Și-a pus mâna sub apa rece de la robinet, iar apoi i-au dat cu niște unguent, dar după o vreme tot s-a umflat, era cam de două ori mai mare decât în mod normal. Iar el îmi tot spunea că nu-l durea și că nu se supăruse. Și apoi, acum câțiva ani, când încercam să fac budincă dintr-o supă de broască țestoasă primită de la una dintre fetele de la birou, a fost și ultima oară când mi-am amintit de episodul cu tata pentru că, încălzind supa, mi-am ars din greșală degetul – numai un picuț, dar m-a durut atât de tare – iar asta m-a făcut să-mi amintesc de arsura tatei, care îi acoperea toată palma. Nici nu vreau să-mi imaginez cât de rău trebuie să-l fi durut, și, totuși, încerca să se poarte de parcă era o nimica toată, doar pentru că nu voia ca eu să-mi fac griji, nu? M-a făcut să simt că într-adevăr ținea la mine. Dar nu vi se pare că e amuzant? Că mi-am amintit asta abia acum. Mă întreb de ce abia acum.

— Pentru că ai inima deschisă acum, șopti Midori Suzuki, iar Midori Tomiyama aprobă din cap. Și celelalte două Midori înțeleseseră. Și de ce aveau inimile deschise? Pentru că făceau ceea ce-și doreau cu adevărat, iar până acum nu știuseră niciodată ce voiau. Până acum nici nu fuseseră vreodată ceea ce-și doreau cu adevărat să fie.

— Pe vremea când eram măritată eram tot timpul cu mintea în altă parte, mă gândeam la tot felul de lucruri și abia acum simt că înțeleg de ce.

Vâsleau într-o Lebeduță pe lac, cu vâsla pătrunzând încet prin soarele auriu, tremurător, pictat pe apă, și cu pletele în vânt.

— Ori de câte ori eram cu soțul meu, indiferent dacă luam cina sau mergeam la o plimbare, sau chiar dacă discutam despre lucruri diverse, eu mă gândeam întotdeauna la altceva. La vremea respectivă, însă, nici nu mi-a dat prin cap că ar fi ceva în neregulă cu asta.

Midori Suzuki își miji ochii în apusul de soare și vorbi înainte:

— Când ești căsătorit cu cineva, vorbești despre tot felul de chestii, nu? Din moment ce n-aveam copii despre care să discutăm, el îmi tot povestea lucruri de la birou, că un coleg de-ai lui care fusese cândva pe la noi avea cancer, că pe un tip care fusese angajat în același an cu el îl păcălise matroana unui bar să semneze un act de împrumut și acum viața lui era un adevărat iad, și alte lucruri dintr-astea. Și aveam o pisică pe jumătate siameză pe care o chema Fu Ming – un nume cu rezonanță chineză –, iar eu aveam încă douăzeci și ceva de ani și nu voiam să mă transform într-o gospodină plicticoasă care vorbește numai despre telenovelele pe care le-a văzut la televizor în ziua aia, așa că vorbeam despre Fu Ming cel mai mult. Dar chiar și când râdeam vorbind despre pisică, eu mă gândeam la cu totul altceva. Îi spuneam soțului meu ceva de genul „Azi Fu Ming fugărea o muscă și a sărit pe mäsută, dar a aterizat pe o casetă și a alunecat și aproape a căzut“, dar, în tot acest timp, mintea îmi fugea către altceva, ceva cu totul prostesc. Se întâmpla să

mă gândesc cum în dimineața respectivă, când mi-am condus soțul la gară, a trecut pe lângă noi o femeie înaltă, îmbrăcată la costum, iar el s-a holbat la ea preț de trei secunde. Și mă gândeam că probabil acela era de tipul de femeie care îi plăcea în realitate și devenea un fel de obsesie care se tot umfla și se umfla, iar eu începeam să urăsc faptul că aveam drept soț o persoană ca el. Nu era un lucru despre care să pot vorbi cu cineva, așa că mă compătimeam doar și tot așa. Reluam lucrurile astea în mintea mea într-una și într-una, chiar în timp ce stăteam cu el și râdeam povestindu-i despre păta-niile lui Fu Ming. Așa a fost de-a lungul întregii căsătorii și în cele din urmă am început să mă întreb dacă nu cumva era ceva în neregulă cu mine, dar nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc despre asta și apoi, după vreo jumătate de an sau un an, Fu Ming s-a îmbolnăvit de un hidro-peri-nuștiucum; burtica i s-a umplut cu apă și a murit, iar după ce a murit, eu nu prea am mai avut ce să-i spun soțului meu. Nu era vorba că mă gândeam la Fu Ming sau că jeleam, doar că aveam mintea golită. Adică, n-avea nici o legătură cu pisica. Era vorba că nu-i spusese niciodată soțului meu lucrurile pe care le gândeam. Deci, probabil că eu eram cea cu probleme, dar așa a fost întotdeauna cu mine. N-am știut niciodată cum e să faci un lucru și să-l ai numai pe ăla în minte. Chiar și în timp ce făceam sex, mă gândeam la cu totul și cu totul altceva. E groaznic, știu, și am ajuns să urăsc situația atât de mult încă am divorțat până la urmă. Dar desigur că divorțul n-a rezolvat problema. Dar acum... ceea ce e cu adevărat uimitor este că acum totul s-a schimbat.

Versantul vestic al Muntelui Fuji se colora în roz și mov sub soarele care apunea.

— Totul s-a schimbat.

Vântul se oprise, iar umbra Lebăduței se întindea pe suprafața de sticlă a lacului, prevestind apropierea iute a nopții.

— E un loc undeva în lumea asta, spuse Midori Suzuki amintindu-și un fragment citit într-o carte, unde se vorbește despre noapte ca despre o creatură. Nu se spune doar că ziua își pierde lumina, dar și că această creatură numită noapte vine și înghite totul...

Bărulețul pe care îl căutau era de-a lungul unui drum îngust care despărțea magazinul de suveniruri de cel de la care închiriau bicicletele. Barul, înghesuit între o cafenea și un mic restaurant cu tăiței, avea un semn învechit care atârna deasupra intrării lipsite de ferestre.

Bărbatul era deja acolo, sorbea un pahar de Suntory Old cu apă și gheață. Când intrară cele patru Midori, el le făcu semn și le chemă „Aici, aici!”. Din vârful firelor de păr până în vârful pantofilor săi lăcuiți avea izul – pe lângă cel de transpirație – unui bărbat care nu avusese niciodată noroc la femei.

Nu mai era nici un alt client în localul în care nu se aflau decât o tejghea mică și trei mese și mai mici. O femeie care nu era dată cu ruj sau cu vreun altfel de machiaj în afara unor straturi, cel puțin bizar alese, de albastru, verde și maro în jurul ochilor, și o fată dolofană care părea să fie la școala generală, dar mult sub media de inteligență necesară, strigară un „Bine ați venit!” la unison, pe când cele patru Midori pășeau înăuntru.

Intuind că nimeni altcineva nu avea de gând să se sacrifice, Midori Suzuki se așeză chiar ea lângă bărbat. Bărbatul, care alesese probabil cele mai bune articole de îmbrăcăminte pe care le avea, dar fără să se gândească și dacă se asortează,